

'แล้ว...'
'หือ?'
'เธอรู้สึกใจเต้นบ้างไหมล่ะ'
'ก็...'

...

...

ไม่อยากจะยอมรับหรอกนะ...
แต่ว่าตอนนั้นฉันรู้สึกใจเต้นกับนายจริงๆ นั่นแหละ

]

ฉันทือ 'โยมิ'

ณ ห้องนอนแสนสุข

♪ ~

ท่ามกลางความเจียบ เสียงเรียกเข้ามือถือที่วางอยู่ข้างหมอนก็ดั่งขึ้นจน
ฉันทือกำลังหลับสบายต้องขยับตัวเล็กน้อยอย่างจ้วเจีย ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมหน้า
ตัวเองราวกับต้องการหนีจากโลกภายนอก ก่อนที่เสียงมือถือจะเจียบสนทไป
ในที่สุด

...

...

♪ ~ ♪ ~

และก็ดั่งขึ้นมาอีกครั้งเมื่อเวลาผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมง

"อืมมม"

คราวนี้ฉันทือหลุดตรงออกมาอย่างไม่พอใจและเอาหมอนขึ้นมาปิดหู
ตัวเองไว้ โดยที่ไม่ยอมลืมตาตื่น

♪ ~ ♪ ~ ♪ ~

และครั้งที่สามที่เสียงโทรศัพท์มือถือดัง... ในที่สุดก็สามารถปลุกคนไข้
ที่นอนอยู่บนเตียงได้สำเร็จ

"อ๊อ! จะโทรอะไรนักหนาเนี่ยยย"

ฉันโผล่เสียงดังพร้อมกระเด็นตัวลุกนั่งด้วยความหงุดหงิดชนิดที่แทบ
จะมีควันออกมาจากหู พอดว่ามีมือถือเจ้าปัญหามาดูก็พบว่าเบอร์ที่ไซร้อยู่
บนหน้าจอเป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก แบบนี้ไม่ขายประกันก็พวกเสียงอัตโนมัติเชิญชวน
ให้สมัครดูดวงบ้างบอคอแตกอะไรนั่นแน่นอน

ให้ตายสิ เสียเวลาอนชะมัด

ตืด!

ฉันกดตัดสายแล้วก็โยนมือถือไว้ข้างหมอนอย่างไม่ใส่ใจ จากนั้นก็ทิ้งตัว
นอนต่อ แต่พอกำลังเคลิ้มๆ เสียงมือถือก็ดังขึ้นมาให้ได้ยินอีกครั้ง

♪ ~

กรีซซซซ ฉันโมโหจริงๆ แล้วนะ =[]=

พี่บ...

ฉันข่มหัวตัวเองแล้วลุกนั่งอีกครั้งอย่างหัวร่อนสุดๆ เหลือบมองนาฬิกา
แขวนผนังก็พบว่าเพิ่งจะเวลา...

10.20 น.

เฮ้ย นี่มันไม่ใช่เวลาตื่นนอนในวันหยุดของฉันด้วยซ้ำ (ปกติตื่นเที่ยงจำ)
อ้ากกก หงุดหงิดๆ ฉันคว้ามือถือมาดู ซึ่งเบอร์ที่ปรากฏบนหน้าจอก็เป็นเบอร์
เดียวกับเมื่อคืนนี้

ตืด~

"ไม่เอาประกัน ไม่เอาดูดวง ไม่เอาอะไรทั้งนั้นโว้ยยย!"

ฉันกดรับสายและโผล่ใส่ไปแบบนั้นด้วยความรำคาญใจ และจังหวะ
ที่กำลังจะกดตัดสาย อีกฝ่ายก็พูดขึ้นมาเสียก่อน

[อ่อ...ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ นี่ไม่ใช่เบอร์ประกันหรือดูดวงอะไรทั้งนั้น
คือว่าเราโทรมาจากบริษัท T. Good จำกัด ต่างหากค่ะ]

หืมมม เดี่ยวนะ ทำไมชื่อบริษัทฟังดูคุ้นๆ

[ตอนนี้นัดฉันกำลังเรียนสายกับคุณพัชราภาใช้มั๊ยคะ]

นั่นไม่ใช่ชื่อซูป'ตาร์แต่อย่างใด แต่เป็นชื่อของฉันเองจ้า แม่ตั้งให้ฉัน เพราะชอบอ้อมอะนะ (แม้ว่าบางทีแม่ก็ควรเช็คสภาพหน้าลูกตัวเองก่อนตั้งชื่อด้วย)

"ชะ...ใช่ค่ะ ฉันเอง" ฉันตอบกลับไปด้วยระดับเสียงที่เป็นปกติ

[คือทางเราโทรมาเพื่อแจ้งให้ทราบว่าคุณพัชรามาได้รับการคัดเลือกให้ร่วมเดินทางไปเมืองไอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น เพื่อเข้ารับการฝึกซ้อมคาราเต้กับโค้ชชื่อดัง คุณคิมิโตะ บลาๆ]

ปลายเสียงพูดมาอีกยาวเหยียด แต่สติฉันหลุดไปตั้งแต่ที่ได้ยินว่า...

ทางเราโทรมาเพื่อแจ้งให้ทราบว่าคุณพัชรามาได้รับการคัดเลือก...

คุณพัชรามาได้รับการคัดเลือก...

ได้รับการคัดเลือก...

...

...

เอ้อ ฮัลโหลล คือตอนนี้ฉันยังนอนหลับแล้วฝันอยู่หรือเปล่า

เดี่ยวขอนึกย้อนแป็บ...

จ้าได้ว่าเมื่อประมาณห้าถึงหกเดือนที่แล้วมั้ง อาจารย์วิชาพละของโรงเรียนเอาใบสมัครมาให้ฉันกรอกข้อมูล ซึ่งมันก็เป็นโครงการของบริษัทขายอุปกรณ์กีฬาและพวกเครื่องตี้มเกลือแร่แห่งหนึ่ง (ดังมาก) ที่เพิ่งจะขยายสาขาไปเปิดใหม่ที่ประเทศญี่ปุ่น ที่นี้ทางบริษัทก็เลยจัดโปรโมตด้วยการเปิดรับสมัครนักเรียนระดับชั้น ม.5 – ม.6 ที่มีความรู้ ความสนใจ และมีทักษะด้านคาราเต้ เพื่อเฟ้นหาผู้โชคดีร่วมเดินทางไปเรียนรู้และฝึกซ้อมกับโค้ชชื่อดัง 'คิมิโตะ นิกิ' รวมระยะเวลาทั้งหมดสิบห้าวัน แถมยังต้องแข่งขันกับนักเรียนจากโรงเรียน N ของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเงินรางวัลกว่าสองแสนบาทอีกด้วย

มีहरूว่าข้อเสนอดีงามขนาดนั้นฉันจะพลาด!

ได้กินได้เที่ยวฟรีๆ ในประเทศญี่ปุ่นด้วยนะเออ อีกร่างฉันเป็นคนชอบอะไรแบบนี้อยู่แล้ว ทั้งเทควันโด มวยไทย คาราเต้ ยูโด ฉันผ่านมาหมดแล้วจ้า (ที่เข้ามาเรียนโรงเรียนหุรุๆ ไอโซๆ ได้ก็เพราะทุนนักกีฬาล้วนๆ) ว่าแล้วฉันก็กรอก

ประวัติของตัวเองพร้อมแนบเอกสารพวกใบประกาศนียบัตรเกี่ยวกับคาราเต้ ที่มีทั้งหมดส่งไปให้บริษัทอะไร่นั้นไป หลังจากนั้นอีกประมาณเดือนกว่าๆ ฉันก็ได้รับคัดเลือกรอบแรกให้ไปอบรม ตรวจร่างกาย แล้วก็ทดสอบสนามที่โรงเรียนสอนคาราเต้แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ จากนั้นก็รอดูผลอีกครั้ง

ฉันก็ได้แต่รอ...

รอ...

รอวนไป...

รอจนเริ่มคิดว่าบริษัทอะไร่นั้นจะเจ๊งล้มละลาย แล้วโยนโครงการนี้ทิ้งไปแล้วเสียอีก แต่ว่าในที่สุด...

ฉัน

ก็-ได้-รับ-การ-คัดเลือก!

กรี๊ด!!

"พี่ไม่ได้โกหกจริงๆ ใช่มั้ย?" ฉันโพล่งถามปลายสายด้วยความตื่นเต้นระดับสิบ มือก็กำโทรศัพท์แน่น หัวใจเต้นรัวเร็วเกือบ "หนูได้รับการคัดเลือกจริงๆ เหรอ"

[ไช้คะ ยินดีด้วยนะคะ]

อ้ากกก ในที่สุด...ในที่สุด! ฉันก็ได้ไปประเทศในฝันแล้วเว้ยยย

แล้วทางปลายสายก็บอกจะแจ้งเรื่องสถานที่รายงานตัวให้ฉันทางอีเมล ซึ่งพอวางสายไปฉันก็ถึงกับกระโดดโลดเต้นบนเตียงและกรี๊ดร้องดังลั่นบ้านด้วยความดีใจอย่างถึงขีดสุด

คือมัน...คือมัน ย้ากกก ดีใจอ่ะ

ก็อกๆ

"เป็นอะไรหรือเปล่าโยมิ เสียงดังเชียว"

ชะอู๊ยย แล้วระหว่างนั้นเสียงเคาะประตูตามด้วยเสียงตื่นตกใจของแม่ ก็ดังขึ้น เพราะงั้นฉันก็เลยรีบวิ่งไปเปิดประตูห้อง ฉีกยิ้มกว้างจนแค้นแทบปริให้กับแม่ที่ยืนขมวดคิ้วมองมาอย่างงงๆ นั่นแหละ

"คืองั้นแม่ คือโยมิได้รับการคัดเลือกให้ไป..."

...ประเทศญี่ปุ่น

i'ò

ฮึบ! เตี่ยวนะ ฉันบอกแม่แบบนั้นไม่ได้ดิ โอ๊ยย ดินะปิดปากทัน คือแม่เป็นคนที่มีใจฉันทูทุกเรื่องก็จริง แต่ยกเว้นเรื่องนี้เรื่องเดียว เรื่องการไปประเทศญี่ปุ่นเนี่ยแหละ ฉันเคยเก็บเงินหยอดกระปุกจนมีมากพอที่จะไปเที่ยวที่นั่นด้วยนะ แต่แม่ก็ไม่ยอมอนุญาตให้ไป แม้ว่าฉันจะพยายามขออ้อน อ้อนจนสีกเท่าไหร่ แม่ก็ยังคงยืนยันทาคำเดิมว่า...

ไม่!

ไม่!

และไม่!!

ถึงจะตื้อให้ตายยังไงแม่ก็ไม่ยอมเปลี่ยนใจ ขนาดฉันเป็นลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่น (แม่ไทย พ่อญี่ปุ่น) เกิดมาฉันก็ยังไม่เคยได้ไปเยือนที่นั่นเลยสักครั้ง ที่มันเป็นแบบนี้ก็อาจเป็นเพราะปัญหาระหว่างแม่กับพ่อนั้นแหละ ซึ่งฉันเองก็ไม่รู้จะไรมากรู้แค่ว่าแม่เคยบอกไว้ว่าพ่อทิ้งพวกเราไปตั้งแต่ที่แม่ยังอุ้มท้องฉันอยู่

แต่นะ...

แม่ก็ไม่ควรพาลมาสั่งห้ามไม่ให้ฉันไปเที่ยวที่นั่นด้วยเหตุผลนั้นสิ มันไม่ยุติธรรมเลย!

"หืม? ได้รับคัดเลือกไปไหนหรือ"

เสียงซุ่มๆ ของแม่ทำฉันสะดุ้งโหยง เหงื่อแตกพลั๊กๆ ทั้งที่อากาศไม่ร้อน แถมยังแอบขาสั้นด้วย TOT อ้าก! ขอจัดระเบียบความคิดในหัวแป็บ คือตอนนี้ เป็นช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์และโรงเรียนก็ปิดอยู่แถมยังประกาศเลื่อนสอบออกไปเป็นเดือนเนื่องจากเหตุการณ์ฉุกเฉิน (สาเหตุคือห้างที่อยู่ใกล้ๆ โดนวางระเบิดก่อการร้าย แถมทางโรงเรียนยังโดนโทรขู่ว่าจะปิดสถานต่อไปอีกด้วย) ดังนั้นฉันจึงสามารถเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นได้แบบไม่ต้องลาหยุด แต่จะบอกแม่ยังไงดีเนี่ยสิ

คิดสิ! คิดดด!!!

"คะ...คือว่า"

ปึ้ง!

แล้ววินาทีนั้นก็เหมือนมีแสงไฟสว่างวาบในหัว

"คือโยมิได้รับคัดเลือกให้ไปออกค่ายอาสาอะแม่" ฉันโกหกคำโตและ

กระโดดเข้าไปเกาะแขนแม่อย่างอดอ้อน "ก็ไม่มีอะไรมาก แค่เอาสิ่งของไปบริจาคแล้วก็ช่วยซ่อมแซมห้องน้ำของโรงเรียนบนยอดดอย แม่ก็รู้ใช่มั้ยว่าเดี๋ยวนี้คนหันมาทำความดีช่วยสังคมกันเยอะมาก โยมืออยากลองทำอะไรแบบนั้นบ้าง ไปไม่นาน แป๊บเดียวก็กลับแล้ว แค่สืบทอดตัวเอง ^o^"

"อะไรนะ! สืบทอดนั่นแหละ" แม่ทำตาโตก่อนผละออกจากฉันแล้วยกมือกอดอก "จะให้แม่ปล่อยลูกไปอยู่ที่นั่นตั้งสืบทอดวันเนี่ยนะ"

"โอ๊ย ไม่ต้องห่วงหรอกแม่ อีกอย่างถึงโยมิจะเป็นผู้หญิงแต่ใช้ว่าจะอ่อนแอสักหน่อย"

ฉันพูดและยึดดอกด้วยความภาคภูมิใจ ไม่อยากจะคุย เมื่อสองวันก่อนตอนไปเดินตลาดกับแม่ ก็ดันมีโจรดวงกุดมากระชากกระเป๋าของแม่ไปต่อหน้าต่อตา ฉันเลยวิ่งไล่กวดใส่โจรดวงกุดคนนั้นแล้วกระโดดเตะก้านคองจนมันสลบเหมือดกลางอากาศไปเลย โหะๆ

"มันก็จริง แต่ว่า..."

"ให้โยมิไปเถอะ นู๋ลูกของแม่จะไปทำความดีเสียวน้า~" ฉันคิดหาเหตุผลสารพัดมาพูดให้ดูน่าเชื่อถือขณะที่แม่นั่งเงิบ ถึงจะรู้สึกไม่ดีที่ต้องโกหกก็เถอะ แต่ฉันอยากไปประเทศญี่ปุ่นจริงๆ "นะแม่ นะๆๆ"

ฉันตื้อสุดฤทธิ์ สุดท้ายแม่ก็...

"พูดความจริงมาเลยดีกว่าโยมิ"

เวร...

"จะไปค่ายอาสาทั้งที่ตอนแม่เอาของไปบริจาคช่วงน้ำท่วมลูกก็ยังไม่ยอมไป เอาแต่นอนกินบ้านกินเมืองอยู่นะหรือ" แม่พูดพาลงจ้องเขม็งมองอย่างจับผิด แว้ก ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ตอนนั้นฉันยอมเสียเวลานอนแสนล้ำค่าไปช่วยแม่แจกของช่วงน้ำท่วมเสียก็ดี "ตกลงลูกจะไปไหนกันแน่"

"TOT"

"ว่าไงจ๊ะ"

"ปะ...ไป..."

"?"

"ญี่ปุ่นค่ะ..."

ฉันตอบเสียงอ่อย แม่ได้ยินแล้วก็ถอนหายใจออกมาดังพืด

"ลูกก็รู้ไม่ใช่หรือไง..."

"ก็เพราะรู้โยมิถึงต้องโกหกไง เพราะถ้าบอกความจริงแม่ก็ไม่ยอมให้ไปอยู่แล้ว" ฉันพูดพร้อมใส่ความตราบาน้ำตาซึมด้วยนิดหน่อยพอประมาณ "ความจริงก็คือโยมิได้รับคัดเลือกจากบริษัท T. Good ให้ไปประเทศญี่ปุ่นเพื่อเข้ารับการอบรมและฝึกซ้อมคาราเต้กับโค้ชชื่อดังของที่นี่ มันเป็นเรื่องฝันของโยมิเลยนะแม่"

"..."

"เพราะงั้นให้โยมิไปเถอะ แต่ครั้งเดียวก็พอ"

ฉันพยายามพูดอ่อนน้อมแต่แม่กลับส่ายหน้าอย่างช้าๆ แล้วก็เหมือนเดิม...

"แม่ตามใจลูกทุกอย่างนะโยมิ แต่ขอแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว ลูกอย่าไปที่นั่นเลยนะ"

เห็นมัยละ สุดท้ายผลมันก็ออกมาแบบนี้ นี่ฉันจะร้องไห้จริงๆ แล้วนะ ฮือ

"ทำเพื่อแม่ได้มัยโยมิ" แม่พูดเสียงแผ่ว สายตาที่มองมาแฝงไปด้วยความเศร้าจนความรู้สึกผิดเอ่อล้นขึ้นมาอัดแน่นเต็มอกของฉัน "นะ...ถือว่าแม่ขอร้องแล้วกัน"

"ค่ะ..."

และฉันก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย...

สามวันผ่านไป...

ถึงจะรับปากแม่ไว้แบบนี้ก็เถอะ

แต่ฉันก็ยังหวังว่าจะเปลี่ยนใจแม่ได้ก่อนถึงกำหนดเดินทาง เพราะงั้นวันนี้ฉันก็เลยแอบแ่มารายงานตัวและรับฟังการบรรยายที่บริษัท T. Good จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ ชะเลย โหะๆ

ที่นี่เป็นตึกสูงประมาณยี่สิบชั้น ตกแต่งอย่างเรียบง่ายแต่ดูหรูหราไฮโซ ฉันเดินมาหยุดอยู่ใกล้กับประตูทางเข้าแล้วก็สูดอากาศสดชื่นเต็มความจุของปอด จากนั้นก็แอบใช้เงาสะท้อนของประตูตรวจเช็คสภาพของตัวเอง ตอนนี้นั้นใส่เสื้อโปโลสีขาวยกกับกางเกงยีนส์สีดำ ส่วนรองเท้าก็เป็นผ้าใบสีน้ำตาลเข้ม

คู่แข่งที่มีรูขาคินิดหน่อย

โอเค พร้อมแล้วลุยย!

ฉันสร้างความฮึกเหิมในใจและก้าวเดินเข้าไปด้านในตึกด้วยความมั่นใจเต็มร้อย จากนั้นก็คลิกลิฟต์และขึ้นไปยังชั้นสิบสองซึ่งเป็นจุดลงทะเบียนตามที่ได้รับแจ้งไว้ทางอีเมล

ปังปอง~

โอ้...

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิด ฉันก็ได้พบเจอเหล่าผู้ร่วมชะตากรรมที่กำลังต่อแถวลงทะเบียนอยู่บริเวณด้านหน้า แต่ละคนมีสีหน้ายิ้มแย้มและทักทายกันอย่างเป็นมิตร แหงล่ะ พวกเราต้องอยู่ด้วยกันที่ประเทศญี่ปุ่นตั้งสิบห้าวันเชียวนะ ขึ้นเหม็นขี้หน้ากันตั้งแต่วันแรกคงไม่ดีสักเท่าไร

พีบ...

ฉันเดินออกมาจากลิฟต์แล้วไปต่อแถวลงทะเบียนด้วยความร่าเริง ได้พูดคุยและทำความรู้จักกับคนที่อยู่ตรงนั้นเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งพอลงทะเบียนเสร็จฉันก็แวะไปจัดการธุระส่วนตัวในห้องน้ำก่อนเข้าห้องประชุม ทุกอย่างดูปกติดีจนกระทั่งฉันเดินออกมาจากห้องน้ำนั่นแหละ

ว๊ิง~

โวะ หนุ่มหล่อ O_o

วินาทีที่ได้เห็นชายหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันกำลังคุยโทรศัพท์มือถือขณะเดินออกมาจากห้องน้ำชายซึ่งอยู่ติดกับห้องน้ำหญิง ฉันก็ถึงกับตกตะลึงในความหล่อเหลาเจิดจ้าที่ทำให้ดวงตาพร่าเบลอลและแทบลืมหายใจไปชั่วขณะ

บอกเลยว่าปกติแล้วฉันเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจผู้ชายหรอกนะ แต่คนนี้เป็นข้อยกเว้น ก็ดูเซ็กซี่ หนุ่มหล่อ น่ารักเวอร์ เขามีดวงตาสีน้ำตาลอ่อนล้อมกรอบด้วยแพขนตายาววอน จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางแดงระเรื่ออย่างธรรมชาติ ผิวสีขาวโม่จนเหมือนมีประกายแสงแวววับ และที่โดดเด่นสุดๆ ก็คือเส้นผมสีชมพูอ่อนซีดๆ ที่นุ่มสลวย แสดงให้เห็นว่าฉันได้รับการดูแลรักษามาเป็นอย่างดี (มากๆ) เขาเป็นคนรูปร่างสูงโปร่ง ดูแล้วน่าจะสูงกว่าฉันราวๆ สิบเซนติเมตรเห็นจะได้ (ฉันสูง 168 เซนติเมตร)

อ๊วยยย ผู้ชายคนนี้ถูกถีบตกลงมาจากสวรรค์หรือเปล่าเนี่ย
คือโคตรหล่อ!
โคตรน่ารัก!
โคตรดูดี!
โคตรมีเสน่ห์!
แม่ หนูอยากได้ *O*

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

